

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

В 1962 році Лакан заснував власну школу, яка стала відома як Фрейдова Школа Парижа. Починаючи з 1964 Лакан переносить семінари до Вищої Нормальної Школи (École Normale Supérieure), до аудиторії, що вміщує уже близько 300 чоловік. Там він проводить семінари «Чотири основні поняття психоаналізу» (1964), «Ключові проблеми психоаналізу» (1964-1965), «Об'єкт психоаналізу» (1965-1966), «Логіка фантазму» (1966-1967), «Психоаналітичний акт» (1967-1968) та «Від Іншого до іншого» (1968-1969).

1966 року публікується «Написане» - збірка письмових робіт Лакана за різні роки (головним чином за 1957), яка одразу ж становиться бестселером у Франції. Лакан проводить свій 17й семінар «Зворотній бік психоаналізу» (1969-1970), де пропонує чотири базові типи дискурсів. У 1970-х роках Кафедра психоаналізу у Вінсенні перейменовується у «Фрейдове Поле», Лакан стає директором. Вчений дає інтерв'ю на телебаченні на телеканалі ORTF, пізніше опубліковане під назвою «Телебачення», продовжує проводити семінари. У наступному, 1975 році, Лакан здійснює поїздку у США та читає лекції в Колумбійському, Єльському університетах та Массачусетському технологічному інституті.

Звернення наших сучасників до творчого доробку Лакана – ніби ностальгія за творчим і відповідальним інтелектуальним життям, яке допомагає побачити ясно те, що здається заплутаним, в якому ідеї конкурують і відіграють центральну роль у пошуку рішень для страшних проблем, з якими нині стикається світ.

Василенко Яна Віталіївна
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Петрова Г.М.
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ КАРЕН ХОРНІ

Американська дослідниця Карен Хорні (1885-1952), безумовно, належить до невеликої галереї класиків психоаналізу. Її роботи надзвичайно популярні в усьому світі, в тому числі і в нашій країні. Хорні отримала медичну ступінь (першою серед жінок Німеччини) в Берлінському університеті в 1915 році. Протягом наступних п'яти років вивчала психоаналіз в Берлінському психоаналітичному інституті, а з 1927 року почала працювати як психіатр в Берлінському психіатричному інституті. У 1932 р виїхала в США, працювала в Чиказькому та Нью-Йоркському психоаналітичних інститутах.

Основні роботи: "Про походження комплексу кастрації у жінок" (1924), "Невротична особистість нашого часу" (1937). "Нові напрямки в

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

психоаналізі" (1939), "Самоаналіз" (1942), "Наші внутрішні конфлікти" (1945), "Неврози і розвиток людини" (1952)

Більшу частину дитинства і юності Карен мучили сумніви у власних достоїнствах, що ускладнювалися відчуттям зовнішньої непривабливості (хоча оточуючі з цим не погоджувались). Почуття несамоцінності вона компенсувала, ставши блискучою і амбіційною студенткою, спрямувавши свою енергію на розвиток інтелектуальних здібностей. Ця зміна ставлення до життя сталася у 9 років: «Оскільки я не могла стати красунею, я вирішила стати розумною».

В 14 прийняла рішення стати лікаркою. Ціль була досягнута через 7 років, зі вступом до Фрайбургського університету.

Під час навчання Карен зустріла студента-юриста Оскара Хорні, за яким у 1910 одружилась. Мама трьох доньок. У 1930 році Хорен разом із дітьми емігрує до США і оселяється у Брукліні. Після розлучення з чоловіком Карен збудувала успішну психіатричну кар'єру: працювала в Берлінському психіатричному інституті і була захоплена викладанням, написанням наукових робіт і подорожами.

У 1920-х Хорні отримала місце в Інституті психоаналізу в Берліні, де протягом кількох років до того вивчала психоаналіз, а протягом кількох років потому — читала лекції з психоаналізу. Карл Абрахам, кореспондент Зигмунда Фрейда, вважав Карен Хорні дуже обдарованою аналітикінею та викладачкою психоаналізу.

У Брукліні, який у 1930-х роках домівкою великої інтелектуальної спільноти, частково через єврейську еміграцію з Європи, зокрема Німеччини, Хорні знайомиться з Еріхом Фроммом та Гаррі Стеком Салліваном. Першою посадою в американській кар'єрі було віце-директорство в Чиказькому інституті психоаналізу. Протягом бруклінського періоду Хорні розвинула та вдосконалила свої складні теорії щодо неврозу та особистості, які базувалися на досвіді, отриманому під час роботи в галузі психотерапії. у 1934 році переїжджає до Нью-Йорка, де веде заняття в Новій школі соціальних досліджень, а також в Нью-Йоркському психоаналітичному інституті.

У 1937 р. Хорні видала «Невротичну особистість нашого часу» («The Neurotic Personality of Our Time»), що здобула велику популярність.

В 1941 році колеги виганяють Карен Хорні з Чиказького інституту психоаналізу, позбавивши посади, через її відхід в теорії та практиці роботи від ортодоксального психоаналізу, і вона засновує власну Асоціацію сприяння розвитку психоаналізу (*Association for the Advancement of Psychoanalysis*), зайнявши деканське крісло Американського інституту психоаналізу. Згодом Хорні почала викладати у Нью-йоркському медичному коледжі, продовжуючи психіатричну практику до самої смерті у 1952 р.

В результаті переїзду з Німеччини до США Хорні вдалось проаналізувати, якою мірою культурне середовище впливає на утворення невротичної поведінки: «Тоді я побачила, що стосунки між людьми і неврози

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

В <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%A8%D0%90>ції країні (США) багато в чому відрізняються від тих, які я спостерігала в європейських країнах. І що пояснити це може лише відмінність в цивілізаціях» (з *«Наших внутрішніх конфліктів»*).

На думку Хорні, невроз формують вплив оточуючого соціального середовища і деструкція людських взаємостосунків. Ортодоксальний психоаналіз же орієнтується на генетичні та інстинктивні причини. Наприклад, у фрейдизмі придушення (культурою) інстинктів приводить до формування неврозу (приклад – Едипів комплекс). В результаті змінюється смисл терапії. Ціль ортодоксального психоаналізу — допомогти впоратися зі своїми інстинктами. За Хорні, ціль терапії полягає у відновленні стосунків з людьми і собою, віднаходженні точки опори в собі, позбавлення від невротичних захисних механізмів, що лиш частково допомагають людині долати життєві труднощі, а при більш глибокому розгляді закривають можливість нормального життя.

Своє трактування невротичних конфліктів Хорні видозмінила в головній і найзрілішій роботі *«Невроз і особистісне зростання: Боротьба за самореалізацію»* (1950). В протиборстві несумісних невротичних схильностей Хорні стала бачити лише частковий випадок невротичних конфліктів. Вводячи поняття «центрального внутрішнього конфлікту» як конфлікту між «реальним» і «ідеальним» Я, Хорні підкреслювала, що він є більш глибоким, ніж конфлікт різних невротичних сил: «Коли раніше, в інших своїх книгах, я використовувала термін «невротичний конфлікт», я мала на увазі конфлікт між двома несумісними компульсивними потягами. Однак центральний внутрішній конфлікт — це конфлікт між здоровими і невротичними, конструктивними і деструктивними силами. ... За аналогією з державою, це розрізнення між зіткненням інтересів окремих груп і втягненням всієї країни в громадянську війну.»

Вчення Карен Хорні вплинуло на розвиток неофрейдизму, філософії фемінізму, а також наук, пов'язаних із вивченням культурної антропології.

Пятницька Христина Володимирівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ МІШЕЛЯ ФУКО

Мішель Фуко – французький філософ та історик ХХ ст., найбільш відомий завдяки своїм критичним дослідженням соціальних інституцій, психіатрії, медицини, наук про людину, системи тюрем, а також завдяки